

Lugosi Lou

SUGÁRKEZELÉS

2017-07-18 | NOVELLA

Zelenka nem kért segítséget. Semmit sem kért. A mentőt is úgy utalták ki neki, hivatalból. Gyorsan megemlítette, hogy autóbusszal is elmehetne a kórházig, de rátukmálták az üvöltő fehér kocsit.

– Nagy szerencséje van magácskának – mondta Klára asszony, a szomszéd. – Nem mindenki kap mentőt. Nem könnyen adják.

Kora reggel kezdődött a mentés. Az autó lefékezett a 13-as számú ház előtt, csillogó kék sapkácskája csak forgott és forgott, de a fékezéstől hirtelen megállt. Két erős, tagbaszakadt férfi felrohant az épület korhadozó csigalépcsőjén, közrefogták Zelenkát és lerepítették a ház elé, hogy lába se érje a földet. A kocsiból előnyújtózkodott egy ágy. Az asszonyt ráfektették. Úgy heverészett a nyílt utcán, mintha a saját hálószobájában lenne. Feje felett csupasz faágak vergődtek a szélben, Krisztus őszi töviskoszorúja. Az emberek felkapták a fejüket, belenéztek fáradtságtól összezsugorodott arcába, és örültek, hogy nem ők fekszenek a kocsúton, a ki-be huzigálható priccsen, betakarva, leszíjazva, keresztre feszítve.

– Csend legyen! – ordított egy asszony. – Más is rosszul van!

A kocsit felsikoltott és elindult. A pillanatnyi gyász után újra felberregett az Élet, de nem lehetett ráismerni. Mintha valaki más álmodta volna tovább. Egy idegen.

A kemo így táplálkozik

A kórház előterében sokan gunnyasztottak, várták a sugarakat, amelyeket a helyiséget körülfogó hatalmas ajtók mögé zártak.

Csodálatos fénykévéket képzeltek, vakítóan

fényes csodát. Meglepő módon erre a csodaváró helyre gurult be az ő ágya is. Valamikor, talán épp nem figyelt oda, lekapcsolódhatott az autóról, és egyedül botorkált tovább – és ide talált. Itt furcsa sapkákat hordtak az emberek. Turbánszerű törökösöt, arany hieroglifás rajzokkal díszített egyiptomit, afrikai maslisat, a mellette várakozó hölgynek pedig egyszerű fehér toll lebegett a fején. Haja senkinek sem volt, mert azt már az előzetes kemokezelés lenyalta a fejejről. Néhány találkozás a beteggel, és zutty, eltűntek a loboncok. A kemo így

táplálkozik. Senki nem sajnálta tőlük a hajzatát. Sőt! A sörény hiánya kreativitást ébresztett a nyavalyától rég elbambult lelkekben, és hirtelenjében meglepő kreációkkal álltak elő. Volt, aki arcot is rajzolt magának, ha a régi, lehordott pofa már nem illett az új sapkához. A színes fejek úgy himbálóztak a váró huzatos aulájában, mint luftballonok a téli Városligetben.

Egyszerre fehér ruhás, megkeseredett arcú angyal jelent meg, ápolónő – a Jelenések Könyvéből. Tudta Zelenka nevét. Hangoztatta. Háromszor is megismételte. Fitogtatta a tudását. Valaki felsírt. Valaki, aki azt hitte, hogy ő következik, holott Zelenka következett.

AlienCat, adobe.com

Kinyitották előtte a legeslegmagasabb ajtót. Szembe találkozott a vasszínű, sugárhatalmú, gyógyító monstrummal. Nézték egymást.

Ő maga összezsugorodhatott, mert kisebb lett, mint amikor megérkezett, a gép pedig egyre nőtt és növekedett, dinoszauruszhoz hasonlított, ilyenről olvasott az unokáinak elalvás előtt.

– Dinoszaurusz, korunk megváltója, ősgyík! Csúszó-mászó radioaktív kukacok tanyája. –szólította meg kedvesen.

Bemérték és lefektették.

A gép körültáncolta. Nem lépett rá, kerülgette. Eltávolodott tőle, ráhajolt. Zöld csíkját ráillesztette a Zelenka hasára rajzolt zöld csíkra.

Váratlanul a Dinoszaurusz gyomra táján megpillantotta a saját arcát. Bekerült volna a monstrum belsejébe? Lefényképezte? Lefilmezte? Videóra tette?

Megette? Úristen, csak nem ette meg? Piros fények gyulladtak fel. A keserű ábrázatúak kirohantak a teremből és a pókok is a sarokból. Megkezdődött a megváltás.

felső kép | mrks_v, adobe.com